

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.40/2015/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év február hó 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette miatt a vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.1204/2013/87. számú ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Az I. r. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 8 (nyolc) évre, a II. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 7 (hét) évre enyhíti.

A vagyonelkobzás mértékét az I. rendű vádlottal szemben 93.250,- (kilencvenháromezer-kétszázötven) forintra, míg a II. rendű vádlottal szemben 341.250,- (háromszáznegyvenegyezer-kétszázötven) forintra módosítja.

Az I. rendű és a II. rendű vádlottat egyetemlegesen kötelezi, hogy a B. Hitelintézet (címe) magánfélnek fizessen meg 383.500,- (háromszáznolcvanháromezer-ötszáz) forintot kártérítés címén az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül, továbbá az államnak külön felhívásra 2.300,- (kettőezer-háromszáz) forint eljárási illetéket.

Az I. rendű vádlott születési ideje helyesen 1973. év július hó 18. napja.

A II. rendű vádlott előzetes letartóztatásának kezdő időpontja helyesen 2012. év szeptember hó 26. napja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az I. rendű és a II. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 21.320,- (huszonegyezer-háromszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év október hó 13. napján kihirdetett ítéletével

Az I. r. vádlott bűnösségét 3 rb. rablás büntetében (2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/ pont), 2. rb. rablás büntetének kísérletében (2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/ pont) állapította meg. Ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 12 év - fegyházban letöltendő - szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlott bűnösségét 3. rb. rablás büntetében, mint bűnsegéd (2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/ pont), 2 rb. rablás büntetének kísérletében, mint bűnsegéd (2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/ pont) állapította meg. Ezért a II. r. vádlottat halmazati büntetésül 11 év - fegyházban letöltendő - szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az I. r. vádlottal szemben 121.250,- forint, míg a II. r. vádlottal szemben 493.250,- forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásában töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítéletet az ügyész mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette, míg I. r. vádlott és védője, II. r. vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.690/2013/6. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályainak maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, melynek során felderített és megvizsgált minden olyan tényt és körülményt, ami az ügy tárgyilagosa megítélése szempontjából szükséges volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelő módon egyenként és egymással összevetve értékelte, mérlegelte és megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott és abból az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülményeket helyesen tárta fel, azokat kellő súllyal értékelte. A kiszabott büntetés - a cselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára, a súlyosító körülményekre, valamint a belső arányosságra is figyelemmel - törvényes és arányos, annak enyhítése egyik vádlott esetében sem indokolt.

Mindezek alapján az ügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott tényfeltáró beismerő vallomása nagyban segítette az igazságszolgáltatás munkáját, a bűncselekmények felderítését ez megkönnyítette. További enyhítő körülményként kérte értékelni azt a másfél éves időtartamot, amely az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást egy ponton tekintette iratellenesnek, az interneten történt helyszín kiválasztása ellentétben áll az 1. számú és a 2. számú

tanú elfogadott tanúvallomásában foglaltakkal. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nagyobb részben olyan - parttalan - bizonyítás folyt, amelynek nem volt relevanciája a vádirati tényállásban foglaltakhoz. Az elsőfokú eljárásban az I. r. vádlott többfajta vallomást tett, II. r. vádlott szerepét illetően és nem állapítható meg annak az oka, hogy az elsőfokú bíróság miért a második nyomozati vallomását fogadta el és alapította arra az ítéleti tényállást. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a bírói mérlegelést nem támadja, kizárólag az interneten történt kiválasztás mellőzését indítványozta a tényállásból.

A II. r. vádlott védője kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a II. r. vádlott valamennyi esetben bűnsegéd volt, szerepe arra korlátozódott, hogy I. r. vádlottat a helyszínre vitte és ott várakozott rá, azonban a fegyveres rablást az I. r. vádlott követte el valamennyi esetben ő ment be a bankba illetőleg az üzletbe és ő fenyegette fegyverrel az ott lévőket. Hangsúlyozta, hogy a kiszabott büntetések esetén belső aránytalanság áll fenn, II. r. vádlott csupán egy évvel kapott kevesebb büntetést a tényleges tettesnél. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte enyhítő körülményként II. r. vádlott esetében, hogy két cselekmény kísérleti szakban maradt illetőleg nem kellő súllyal értékelte kiskorú gyermekes családi állapotát és büntetlen előéletét. A védő egyetértett azzal, hogy II. r. vádlott esetében kétszeres enyhítésnek a lehetősége nem állt fenn, azonban a kiszabott büntetést így is eltúlzottnak tartotta. Indítványozta kirekeszteni a súlyosító körülmények köréből a büntető eljárás hatálya alatti elkövetést, arra figyelemmel, hogy 3. számú tanúval a II. r. vádlott azt követően került elfogásra újabb bűncselekmény gyanújával, amikor I. r. vádlott már előzetes letartóztatásban volt.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán ismételten előadta, hogy II. r. vádlott nem volt beavatva a részletekbe, nem tudta, hogy ő mire készül. Az egyik esetben nem fegyver volt a sporttáskájában, hanem egy vasdarab, a fegyvert csak azért mondta, mert rosszul volt informálva, ugyanakkor a hozzátartozóit kívánta védeni. Hangsúlyozta, hogy nagyon megbánta a történeteket és II. r. vádlott büntetésének enyhítését kérte.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán a kiszabott büntetése enyhítését kérte azzal, hogy a másodfokú bíróság eggyel enyhébb fokozatban rendelje el büntetése végrehajtását, mert szeretné megtartani eddigi munkahelyét a börtönben. Úgy nyilatkozott, hogy a cselekmények elkövetését megbánta.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán eljárva bírálta felül az első fokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat nagyobb részben betartva kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. Az eljárási résztvevőkkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek. A releváns okirati bizonyítékok felolvasása megtörtént. A bírósági eljárás során a perrendi szabályok betartásával kapcsolatos védelmi kifogások nem merültek fel.

A Fővárosi Ítéltábla észlelt eljárási szabálysértést, amely azonban az ügy érdemi elbírálását nem érintette.

Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta meg a 3. számú tanút, akivel szemben a szükséges figyelmeztetések kihallgatásának elején elhangzottak. Kihallgatása során a tanács elnöke elé tárta a Budapesti XI. kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán 01110/5043/2012.bü. számú ügyében készült gyanúsított kihallgatásáról készült jegyzőkönyvet, melyben a 3. számú tanú a II. r. vádlottal közösen elkövetett bűncselekményekről számolt be, majd ezzel kapcsolatos kérdésekre válaszolt.

A Be. 293.§ (3) bekezdése, amely 2012. január hó 1. napjától alkalmazandó eljárási szabály a 2011. évi CL. törvény 62.§-ban írt törvénymódosítás kapcsán megköveteli a Be. 82.§ (2) bekezdés b.) pontjában írt megtagadásra történő **ismételt** figyelmeztetést abban az esetben, ha a tanú nem él

mentességi jogával és vallomástétele során bűncselekmény elkövetésével vádolja magát vagy hozzátartozóját.

A Be.78.§.(4) bekezdése szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság... a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

A Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az ismételt figyelmeztetés megtörténte, a válaszadás és ennek jegyzőkönyvezése nélkül a tanú vallomásának azon részében, amelyre vonatkozóan ismételten ki kellett volna oktatni mentességi jogára, és amely körben a vallomását ténylegesen megtagadhatta volna - ahogy a tanú a „kínaizással” kapcsolatban élt is mentességi jogával (30.tjk.4.oldal utolsó bekezdés) - bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe. Ugyanakkor a 3. számú tanú ezen vallomásrészének kirekesztése az ügy érdemét nem érintette, nem tette megalapozatlanná az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, illetőleg azt túlteljesítette, felesleges bizonyítást is nagy terjedelemben lefolytatott, ugyanakkor a bizonyítékokat irathűen rögzítette egyenként és összességében is értékelte.

Az elsőfokú eljárásban a vádlottak védekezésének iránya az volt, hogy kettejük közül kié volt a kezdeményező szerep, ki, kit befolyásolt annak érdekében, hogy a bűncselekményeket elkövessék illetőleg ki volt az, aki tartott a másiktól. Az I. r. vádlott már a nyomozás során is feltáró jellegű beismerő vallomást tett, első kihallgatásán kívül részletesen beszámolt a II. r. vádlott bűncselekmények elkövetésében játszott szerepéről is. A bírósági tárgyalás során ezen vallomását többszörösen módosította, azonban a beszerzett további bizonyítékok beismerő és vádlott társát is terhelő vallomását alátámasztották. E körben értékelte az elsőfokú bíróság azt a körülményt is, hogy II. r. vádlott maga is elismerte, hogy részt vett a bűncselekmények elkövetésében bár ezzel kapcsolatban fenyegetettségére hivatkozott.

Az I. r. vádlott által becsatolt fenyegető levelek kapcsán lefolytatott széleskörű bizonyítás az ítéltábla álláspontja szerint csak az eljárás elhúzódását eredményezte. A leveleket négy különböző személy írta - ebből adódóan nyilvánvalóan nem lehetett II. r. vádlott -, a környezetében lévő személyek (cellatársak) elfogulatlansága pedig teljességgel kizárható volt, hiszen a levelek egyértelműen ebből a körből kerültek ki. A fogvatartottak - helyzetükből fakadóan - semmiféle konfliktust nem kívántak felvállalni, ez kitűnt a vallomásaikból. Az I. r. vádlott által előadottakat azonban a leveleken túlmenően alátámasztotta, hogy minden esetben, amikor II. r. vádlott jelen volt, azaz a bírósági tárgyalásokon, vallomását módosította II. r. vádlottat mentő irányba, majd a tárgyalást követően írásban beszámolt ennek valós okáról. Továbbá alátámasztotta az a körülmény, hogy egy esetben a tárgyalást I. r. vádlott egészségi állapota miatt kellett elhalasztani, melynek okát később írásban is megindokolta, szintén vallomása miatti bántalmazásáról beszámolva. Figyelemmel arra, hogy több adat is rendelkezésre állt arra vonatkozóan, hogy I. r. vádlott fenyegetett helyzetben érzi magát célszerű lett volna már a levelek becsatolását követően megtenni a 68. sorszám alatti intézkedést, amelynek végrehajtása azonban a 75 sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően nem történt meg, I. és II. r. vádlott továbbra is azonos fegyintézetben egy körletben töltötte előzetes letartóztatását.

Az I. r. és a II. r. vádlottak cellatársainak meghallgatása csak annyiban jelentett újabb információt, hogy I. r. vádlott már a séták alkalmával sem meri elhagyni a celláját.

Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítási eljárást célirányosan is lefolytathatta volna, azonban ez a tényállás megalapozottságát nem érintette.

Az eljárás bírósági szakaszában a B. Hitelintézet, mint a K. szövetkezet jogutóda, polgári jogi igényt terjesztett elő (14. számú bírósági irat), mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság semmilyen döntést nem hozott.

A 4. tényállási pontot illetően a K. szövetkezet sértett a pénztári jegyzőkönyv szerint 383.500,- forintban jelölte meg azt a pénzösszeget, melyet a bűncselekmény elkövetésekor a tettesek magukkal vittek, mert a rablást követő pénztári zárás során ennyi volt a pénztári hiány. A tanúként kihallgatott 4. számú tanú is 300.000,- forint körüli összegről beszélt, míg a pénztárjelentés alapján 383.500,- forintban jelölte meg a hiányt. Az I. r. vádlott vallomása szerint ő a pénzt nem számolta meg, neki a II. r. vádlott mondta azt, hogy 180.000,- forintot hozott el, melyet megfizettek. A II. r. vádlott e tényállási ponttal kapcsolatban pénzösszeget nem jelölt meg. A sértetti jogutód összhangban a pénztári jelentéssel 383.500,- forint vonatkozásában terjesztette elő polgári jogi igényét. Az elsőfokú bíróság nem adta annak indokát, hogy az aggálytalanul megállapítható elkövetési értéknél miért alacsonyabb - és pontosan nem meghatározható - összegben jelölte meg e tényállási pont esetében az elkövetési értéket

Figyelemmel arra, hogy a bűncselekménnyel kapcsolatos érték aggálytalanul megállapítható volt a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok alapján az ítéletábra ennek megfelelően pontosította az iratok alapján az elkövetési értéket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást senki nem vitatta - II. r. védőjének az interneten történt felderítésre vonatkozó megállapítás kirekesztését kivéve - a megállapított tényállás döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, néhány részletében azonban azt a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az alábbiakkal helyesbítette és egészítette ki.

- az ítélet személyi része 2. oldal 3. bekezdése azzal egészítendő ki, hogy utóbb az I. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a **2012.év április hó 20.** napján elkövetett lopás büntettének kísérlete miatt 16.B.12909/2014/25. számú ítéletével - amely 2015.év július hó 2.napján emelkedett jogerőre - 1 évi és 6 hónapi, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte.
- az ítélet a II. r. vádlottra vonatkozó személyi részéből a 3. oldal 5. bekezdésének első mondatát mellőzi, mert az ellentétes megállapítást tartalmaz az ugyanezen bekezdés utolsó mondatában foglalt az erkölcsi bizonyítványban szereplő adatokkal.
- ugyanezen bekezdést azzal egészíti ki, hogy a II. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a **2012.év április hó 20.** napján elkövetett lopás büntettének kísérlete miatt 16.B.12909/2014/25. számú ítéletével - amely 2015. év július hó 2. napján emelkedett jogerőre - 1 évi és 8 hónapi, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte.

A rablás büntette esetén bár a sértett vagyonában valóban keletkezik kár, de a cselekmény dolog elvételével valósul meg és az elvett idegen dolognak értéke van, Az első fokú bíróság az ítéleti tényállásban helytelenül kárként jelölte meg az elkövetési értéket, ugyanakkor az ítélet indokolásában már mindvégig helyesen elkövetési értékre hivatkozott.

Ennek megfelelően az ítéletábra

- az ítéleti tényállás 1. pontjának utolsó mondatát azzal pontosítja, hogy a bűncselekményt 4000,- forint értékre követték el.
- az ítéleti tényállás 3. pontjának utolsó mondatát azzal pontosítja, hogy a vádlottak a bűncselekményt 430.500,- forint értékre követték el.
- az ítéleti tényállás 4. pontjának utolsó mondatát azzal pontosítja, hogy a cselekményt a vádlottak **383.500,-** forint értékre követték el,
- az ítéleti tényállás 5. pontjának utolsó mondatát azzal pontosítja, hogy a cselekményt a vádlottak 152.995,- forint értékre követték el.
- az ítéleti tényállás 2. pontjának első mondatából és a 4. pont első mondatából kirekeszti az „interneten” történt kiválasztásra utalást.

Az ily módon kiegészített és pontosított tényállás már minden vonatkozásában megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel az elbírálás idején hatályos büntetőjogi rendelkezéseknek. A vádlottak beismerték a bűncselekmények elkövetését, a tanúvallomások az általuk elmondottakat alátámasztották az egyéb okirati bizonyítékokkal egyezően.

Az irányadó tényállás szerint a bűncselekményt I. r. vádlott fegyverutánzattal követte el. Valamennyi sértett annak tudatában volt, amikor I. r. vádlott elővette és rájuk fogta/megmutatta a fegyverét, hogy velük szemben az élet kioltására alkalmas fegyvert használt, volt olyan tanú, aki a fémes hangra/a fegyver kattánására is emlékezett. Az I. r. vádlott magatartása a fegyver esetleges használatának veszélye folytán a sértettek szemszögéből élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetésként jelentkezett, mivel a sértettek a lőfegyver utánzat voltát nem ismerhették fel.

A fegyveres rablás esetében a fegyverutánzat használatával elkövetett rablási cselekmény is fegyveresen elkövetettnek minősül, még pedig azon okból, hogy a bűncselekményt a sértett szempontjából kell értékelni, azt kell vizsgálni, hogy a sértett az őt ért támadás során mit érzékelt. Abban az esetben, ha a sértett a támadás során azt érzékelte, hogy fegyvert fogtak rá, akkor - függetlenül attól, hogy a fegyver emberi élet kioltására alkalmas vagy kizárólag annak bármilyen minőségben gyártott utánzata - a minősített erőszakos vagyoni elleni bűncselekmény megállapításához ez elegendő. A sértetteket az I. r. vádlott fegyverrel fenyegette, így a sértettek számára egyértelmű volt, hogy a velük szemben fellépő I. r. vádlott így kényszeríti/próbálja kényszeríteni őket a pénz átadására, amely két esetben az alkalmazottak fellépése okán rekedt kísérleti szakban. Az elsőfokú bíróság az elkövetési érték megállapítása esetén helyes érvekkel jutott arra a következtetésre, hogy a 2. tényállási pont esetén a súlyosabb minősítést megalapozó érték nem állapítható meg a vádlottak terhére.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket mindkét vádlottat érintően alapvetően helyesen sorolta fel, azonban e körülmények pontosítása szükséges. További enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla, hogy a cselekményeket fegyverutánzattal követte el az I. r. vádlott, amely objektíve alkalmatlan súlyosabb sérülés okozására. Az I. r. vádlott esetében nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla a bűnösség elismerésére is kiterjedő

beismerő, feltáró vallomását, ami a bűncselekmények felderítését is nagyban elősegítette, valamint életkoránál fogva büntetlen előéletének is nagyobb jelentőséget tulajdonított. Enyhítő körülményként értékelte, hogy egy sértett kivételével a sértettek megbocsátottak az I. r. vádlottnak, ugyanakkor mellőzte az enyhítő körülmények köréből azt, hogy I. r. vádlott bocsánatot kért.

Mindkét vádlott tekintetében enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a további időmúlást.

Ezzel szemben nem osztotta a védelem álláspontját, a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést illetően, jelen eljárás már folyamatban volt, amikor II. r. vádlottat más bűncselekmény elkövetése során elfogták.

Az ekként módosult bűnösségi körülményekre továbbá a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel is szükségessé vált az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések megváltoztatása. Az elsőfokú bíróság a középértéket meghaladóan szabta ki mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés büntetést, az ítéletábra álláspontja szerint a büntetlen előéletű, a bűncselekmények elkövetését elismerő vádlottakkal szemben, akiknek két cselekménye is kísérleti szakba rekedt, a középértéknél enyhébb tartamú büntetés kiszabása is megfelelően szolgálja a büntetési célokat, amely nem sérti a belső arányosság követelményét sem, tekintettel a két elkövető speciális viszonyára.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra mindkét vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát enyhítette.

Ugyanakkor a bűncselekmények jellege folytán az ítéletábra nem látott lehetőséget egyik vádlott esetében sem az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására.

Az elsőfokú bíróság a K. szervezetet sértett által előterjesztett polgári jogi igénnyel érdemben egyáltalán nem foglalkozott. Arra figyelemmel, hogy az általuk bejelentett kárigény összecszerűségében megegyezett az irányadó tényállás szerinti elkövetési értékkel, az ítéletábra a Be. 335. § (1) bekezdés alapján a polgári jogi igénynek helyt adva elbírálta azt.

Az eljárási illeték megfizetésére az 1990.évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés és 58. § (1) bekezdés a/pontja szerint kötelezte a vádlottakat.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek, így azokat az ítéletábra nem érintette.

A Fővárosi Ítéletábra Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg, míg az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlottak által az első fokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Fővárosi Ítéletábra a Btk. 99. § (1) bekezdésben foglaltak alapján a kiszabott fegyházbüntetésbe beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült I. r. vádlott védelmével kapcsolatos védői díjat a másodfokú bíróság a Be. 381. § (2) bekezdése alapján állapította meg és annak megfelelően rendelkezett a viseléséről.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2016. év február hó 23. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Vincze Piroska s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1204/2013/87. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.40/2015/14. számú ítéletében foglalt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2016. év február hó 23. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke